

TO KDYBY SE PODAŘILO!

Ještě k článku M. Barvíře

„ZA TENHLE KONEC VZÍT“

Byla jsem o pololetních prázdninách v Harrachově. Stráně byly posety mládeží, zdravou, veselou, pro lyžování dobře vybavenou. A nebyli to jen jednotlivci – ale celé třídy. Bylo vidět, že se jim učitelé věnují. I ze svých lyžařských znalostí jim dávali, co mohli. Byl to radostný poznatek. Pomyslila jsem si, že tímto směrem by se měla nést naše péče celý rok – v plavání, turistice i táboření. Rodiče mohou dnes dětem mnoho dopřát; žel – obracejí své prostředky ne vždycky správným směrem. Kdyby byly ty peníze (místo starostí o výstřední oblečení a trvalé ondulace pro jejich mladé „muže“ a školáčky) věnovány na zdravý pobyt v kolektivu, přinesly by lepší výsledky.

Máme radost, že můžeme našim dětem a hlavně všem dětem dát více, než naši rodiče mohli dávat nám. Ale zdá se mi, že bychom měli spolu se všemi hmotnými blahy přidat zvláště na jednom – na **pravé rodičovské péči**. V té by měli zejména dnešní mladí rodiče hodně přidat. Zdá se mi, že i oni chtějí mnoho najednou: šťastné rodičovství, ale při tom neslevit ani zlomek ze své zábavy, ze sportu, z dovolené bez dětí, z tancování – úplně jako za svobodna. A řeší se to někdy tak, že dají dítěti všechno, jen aby měli od něho sami pokoj. Utěšují se tím, že se o něj přece stará škola, pionýrská organizace, ČSM.

To by bylo v pořádku potud, pokud také sami těmto organizacím pomáhají. Bohužel to tak často rodiče nedělají. Často slyším neuvážené kritiky maminek na přisnost učitelů, na jejich přý přepjaté nároky na děti apod. A nejsem si jista, že tak nehovoří i před dětmi...

I my, cvičitelé a cvičitelky, se s tímto shovívavým postojem k chybám dětí setkáváme, i když ne tak často jako škola. Naše výchovné působení má také jiné formy. V zásadních věcech však, které se týkají kázně, vzájemného poměru dětí v kolektivu, poměru k socialistickému ma-

„To kdyby se podařilo...“, aby nám všude děti cvičily, jako chlápci v Tatraru Praha VII, který vede bývalý brankář Viktorie Žižkov s. Kopejtko. ONV jim dal hřiště i klubovnu. A to je dobrý začátek!

FOTO EMIL PARDUBSKÝ

jetku, slušné mluvy a chování – musíme mít stejné požadavky jako škola.

Na malý zájem dětí si naříkat nemůžeme – ale co je to platné, když ještě často na 20–30 dětí máme jen jednoho cvičitele nebo cvičitelku.

Lepší to bude tehdy, až nejširší masy občanů, především rodičů dětí, také přijdou pomoci. Máme tolik lidí, kteří mají nějakého „koníčka“ – známky, rybařinu, sázku – proč by z lásky k dětem se nemohla stát „koníčkem“ cvičitelská činnost? Prostředky i možnosti využit tyto obětavé adepty cvičitelské práce máme: je řada kursů (ve větších městech i po večerech, jinde v soboty a neděle); jsou

dostupné, srozumitelně psané příručky a časopisy s obrázky. Jen dobrou vůlí a značnou dávkou obětavosti musí mít každý vlastní. Vést družstvo ve cvičební hodině znamená věnovat tomu aspoň 4 hodiny týdně. A není možné nechodit pravidelně, zklamati děti, které se na cvičení těší a dobrého cvičitele si zamilují.

V základní tělesné výchově už máme na 20 000 a ve sportech další tisíce takových krásných, obětavých lidí, cvičitelů a trenérů – ale to je stále málo. Chceme jich získat pro pravidelnou tělesnou výchovu v nejbližších měsících dalších 200 000 – hlavně mládeže. Budeme mít méně výchovných problémů, podaří-li se to, dokážeme-li dostat co nejvíce mládeže do dobrých kolektivů.

Máme krásné a splnitelné plány. V horských krajích jsou nejlepší možnosti vychovávat příští lyžařské mistry, kolem řek a rybníků plavce a kanoisty, příklad Zátoka je v mládeži stále živý. Máme v Evropě nejvíce zimních stadionů a všechny předpoklady vytěžit z dobré tradice našeho krasobruslařství pro budoucnost co nejvíce. A nejsme na tom ve srovnání s jinými státy ani tak nejhůře, pokud jde o tělocvičné sály a hřiště, i když by to mohlo být lepší. Ale neumíme vždycky dobře využít na příklad „akce T“, která, jak už máme příklady, dává možnost postavit skvělé věci, když je pravá iniciativa a nelituje se dobrovolné brigádnické práce.

Nejvíce by nám pomohlo, kdyby naše tradiční láska k tělovýchově se projevila nejen v nadšeném přihlížení pěkným tělovýchovným podnikům, které nás, tělovýchovné pracovníky, samozřejmě také těší. Ale více by nás potěšilo, kdyby aspoň část diváků překročila mantinely hřiště a objevila se v jednotách – uprostřed dětí a mládeže. Tam se uplatní každý, kdo má dobrou vůli. I starší mohou pomoci v propagačně výchovné práci, nebo v organizační práci, v dokumentaci závodů, PPOV a výkonnostních tříd; odlehčí tím mladším, kteří se budou moci důkladněji věnovat cvičitelské a trenérské práci.

To kdyby se podařilo – budou výsledky takové, že budeme mít všichni radost ze zdravím kypící naší mládeže, z její morální výše i ze stoupající úrovně naší tělesné výchovy ve světovém měřítku!

JOSEFA RACKOVÁ

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

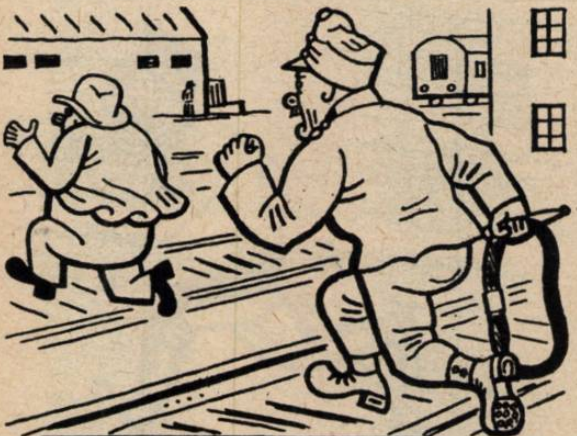
7. Konečně nacpali všechny do vagonů a vojenský vlak je vezl do Haliče. Ve vagonu seděl Švejk se šikovatelem Vaňkem a hráli tahaň mariáš. Švejk mluvil o rozkazech, které jim byly přečteny před vstoupením do vlaku, týkající se 28. pluku, který přešel i s hudbou k Rusům. „To se divím, že nám to přečtli teprva teď, když císař pán ten befél vydal už 17. dubna. Já bejt císařem pánem, tak bych si takový vodstrkování nedal líbit. Když vydám befél 17. dubna, tak se taky sedmáctýho musí číst i kdyby šidla padala!“

8. Na druhé straně seděl sluha nadporučíka Lukáše Balouna a uděšeně vykládal, že v té tlačenici při nastupování ztratil nadporučíka; telefonista Chodounský ho strašil, že za to jistě dostane kulku. „Už jsem měl jednou namále na manévrech u Votic,“ bědoval Baloun. „Tam jsme šli vo hladu a žízni, a když k nám přijel batalionsadutant, tak jsem vykřikl: ‚Dejte nám chleba a vodu!‘ Von řek, že mě dá zavítat na garnison, ale měl jsem štěstí. Von se mu, když to jel voznamít, spláčil kůň, von spad a zlámal si, sláva bohu, vaz!“

9. Potom si povídali, že by neškodilo, kdyby je někde čekali s dobrým obědem. A Chodounský vypravoval: „Když jsme na počátku války jeli do Srbska, tak jsme se přežrali na každé stanici. Z husích stehýnek se vyřezávaly špalíčky toho nejlepšího masa. V Oseku v Chorvatsku nám přinesli veteráni do vagonu velký kotel pečeného zajíce, ale my jsme jim to všechno vylihi na hlavu. Kaprál Matějka v našem vagoně se tak přecpal, že jsme mu museli dát přes břicho prkno a skákat po něm, jako když se šlape zelí, a to mu teprve ulevilo!“

10. „Když jsme jeli přes Uhry, tak nám házeli do vagonu na každé stanici pečené slepice. Z těch jsme nic jiného nejedli než mozeček. V Kapošťalvě házeli nám Maďaři do vagonů celé kusy pečených prasat a jeden můj kamarád dostal peče nou vepřovou hlavou tak do lebky, že potom toho dárce honil s überschwunkem přes tři koleje. Zato už v Bosně jsme ani vodu nedostali. Kořalek jsme měli, co hrdlo ráčilo, a vína potoky. Všichni jsme byli jako v mátohách, já neviděl ani na žaludský eso, a najednou rozkaz: Všechno ven z vagonů!“

11. „Nějaký kaprál křičel, aby se zpívalo: Und die Serben müssen sehen, dass wir Oesterreicher Sieger, Sieger sind! Ale někdo ho zezadu kop a on se převálil přes koleje. A najednou už začaly praskat šrapnely. Oberlajtnant Macek poručil ládovat kvéry, ale dienstföhrender šel k němu a řek, že nemáme s sebou žádnou munici, že ji budem fosovat až před posicí. Nad námi se objevil aeroplán a šarže řvaly: ‚Alles decken!‘ Potom se objevilo, že je to náš, a omylem byl náš artileríí odstřelenej. My lezli zpátky po čtyřech...“

12. Baloun zatím už dřímá, a tak Chodounský šel kibicovat k marylši. „Není ten Chodounskej, co má detektivní ústav, váš příbuznej?“ ptal se ho Švejk. „Já jsem před léty sloužil na vojně s jedním soukromým detektivem, nějakým Stendlerem. Ten měl tak šišatou hlavu, že mu náš feldvél vždycky říkal, že už viděl moc šišatejch hlav vojenskejch za těch 12 let co slouží, ale takovou že si ani v duchu nepředstavoval. A někdy při marši ho poslal pět set kroků napřed a pak poručil: ‚Direktion, šišatá hlava!‘“